

CONTEXT

COMENÇA LA NORMALITAT

Futbol femení

Tant de silenci abans, i quan de soroll ara. Fa quatre dies: camps on cada caiguda és una ferida, com a espectadors cinc famílies i un voyeur amb prismàtics. Juguen les nenes.

Però les nenes no juguen a nines?

Passa un temps, no gaire. Les jugadores a la seva, jugant, aprenent, millorant. Se'ls concedeix un camp en condicions, esparadrap per si es fan mal. I guanyen, o perden, és igual, però a les famílies que anaven al camp ja s'hi han afegit les cosines i algun cosí i un que passava per allí. I un altra dia, planten dues càmeres de TV. Per què les tenien tancades si ens ofereixen grans espectacles?

Per què els periodistes no en parlaven, per què les federacions no les recolzaven?

Ara, guanyen, o perden, és igual però són notícia. De no fer-los cas han passat a primera plana.

De la resignada discriminació per sexe, es passa a les exigències d'algunes reclamant el futbol femení total, jugadores, entrenadors, massatgistes, pilotes...

No barreja! Futbol femení total! On eren aquestes revolucionaries fa quatre dies?

Què volen espatllar, ara que començàvem a ser normals?

El que han fet aquestes jugadores, molt més que omplir camps, i guanyar copes, és haver-nos ensenyat la normalitat de viure, les seves parelles, els seus fills, els seus sentiments amb la naturalitat de qui fa caure un tabú amb una bufada. Sense cridar com fa ara l'entorn que sempre creix al voltant del guanyador.

Gràcies a elles (a totes de tots els equips de tots els països) som una mica més lliures. L'únic perdedor és el voyeur que ha de pagar entrada i ja no pot dir allò de... mira quines cuixes aquesta, perquè aquesta es diu Putellas i OJU a qui ens la toqui.

